

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 57: Forslag til lov om ændring af lov om biblioteksafgift. (Beløbsgrænser og revisionsfrist). Af kulturministeren (Jytte Hilden). (Fremsat 6/11 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Qvist Jørgensen (S):

Da den nugældende lov om biblioteksafgift blev vedtaget for lidt over end 5 år siden, var en af betingelserne, at den skulle revideres endeligt i den folketingssamling, vi nu er inde i. Det har været kendt i alle kredse, der har haft interesse i biblioteksafgiften, og det kan derfor overraske og forundre, at der i sensommeren i år brød en – vistnok meget diplomatisk sagt – frådende debat ud om enkelthederne i den eksisterende afgiftslov.

Denne debat er, det indrømmer vel alle, den egentlige årsag til, at vi ikke som planlagt kan revidere loven om biblioteksafgiften i dette folketingsår, men først om 2 år, nemlig i samlingen 1998-99. Derfor har kulturministeren meget fornuftigt ræsonneret, at to af de mest kritiserede elementer i biblioteksreformens bliver henholdsvis stillet i bero og afskaffet, og at det vil være hensigtsmæssigt at nedsætte et udvalg, som skal fremkomme med forslag til en ny biblioteksafgift.

Det er den stærkt udskældte bagatelgrænse, der foreslås afskaffet, og det vil vi i Socialdemokratiet græde tørre fårer over. Bagatelgrænsen blev som bekendt indført som et led i den nugældende afgiftslov fra 1991 med den begrundelse, at det ville være en administrativ belastning at skulle udbetale beløb under den dengang fastsatte grænse på 1.200 kr. eller i 1996 1.332 kr. Det er egentlig banalt, at det naturligvis må koste det samme, hvad enten man udregner den enkelte modtagers tilgodehavende og udbetaler det, eller om man udregner beløbet og annullerer udbetalingen og lader pengene blive i systemet. Altså kan man lige så godt udbetale beløbet i fuld udstrækning og på den vis leve op til intentionerne i loven.

Det andet element, der berøres af kulturministerens forslag, er den overgrænse, der ligeledes er indeholdt i loven fra 1991. Den endelige beslutning om overgrænsen skal først tages ved næste revision af afgiftsloven, altså i 1999. Vi vil være meget interesseret i en ordning, der fungerer lidt efter Robin Hood-princippet, og vi er derfor også meget varsomme med allerede nu at lægge os fast på, om overgrænsen skal helt væk. Det er nemlig meget fornuftigt at glatte indtægtsforskellen lidt ud, da alle de forfattere, der rammer afgiftsloftet, samtidig er dem, der har det største salg. Fra vores side ligger der bestemt ikke nogen misundelsessocialistiske principper bag denne holdning, selv om vi jævnligt er blevet beskyldt for det i debatten, derimod nok en holdning om, at det måske kan blive for meget at få i både pose og sæk.

Med dette in mente skal jeg på Socialdemokratiets vegne tilslutte mig forslaget, selv om jeg understreger, at vi ikke på dette tidspunkt er indstillet på at tage en generel debat om biblioteksafgiftens fremtidige udformning. Personlig har jeg set meget frem til at kunne udforme biblioteksafgiften i en ny skikkelse allerede nu, ikke mindst fordi vi nu har forberedt os på en revision i så lang tid. Jeg ville være fuldt parat til at opstille en række krav til en ny lovgivning allerede i morgen.

Omvendt er jeg også glad for, at kulturministerens arbejdsgruppe nu skal kulegrave alle aspekter af afgiften med en revision for øje, og netop fordi denne arbejdsgruppe skal i gang, vil jeg afholde mig fra at give nogen form for des-siner. Fra politisk hold skal der ikke lyde andre krav til arbejdsgruppen, end at den skal leve op til sit kommissorium. Vi skal forholde os helt i ro, indtil gruppen kommer med sit oplæg til